

Αναμνήσεις....¹

του Παντελή Χόπλαρου

Από τα παιδικά μου χρόνια στο δημοτικό έχω βαθιά χαραγμένες τις πιο υπέροχες αναμνήσεις. Ήταν ακριβώς η εποχή του απελευθερωτικού αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. 1955 – 1959. Θυμάμαι σαν χτες που όλοι μαζί καίγαμε τα βιβλία των αγγλικών μάλλον για να πάμε κόντρα και μόνο με τον κατακτητή. Που γράφαμε με μπογιές σε όποιο τοίχο βρίσκαμε τα διάφορα συνθήματα εναντίον των Άγγλων αλλά και υπέρ του αγώνα. Διάβασα κάποτε ένα παιδικό βιβλίο με τίτλο «Μικροί στον αγώνα»...ε αυτό είμαστε και εμείς τότε, μικροί στον δικό μας αγώνα. Παρ' όλο που κάναμε τους «ήρωες» τρέχαμε θυμάμαι πίσω από τους Άγγλους στρατιώτες να μας δώσουν εκείνη την γλυκιά σοκολάτα και κάναμε ολόκληρο πόλεμο μεταξύ μας ποιος θα πάρει περισσότερες καραμέλες που μας πέταγαν. Τα αναφέρω και γελώ, αλλά είναι η πραγματικότητα.

Από πολύ μικρός έμαδα να κολυμπώ πρώτα στον ποταμό και σχεδόν ταυτόχρονα στους μεγάλους λάκκους που ήταν κτισμένοι στους μύλους. Αυτοί οι μεγάλοι λάκκοι κτίζονταν για να έχουν μεγάλη ποσότητα νερού και στον πάτο είχαν μια στενή εξοχή που βγαίνοντας το νερό με πίεση γύριζε την μεγάλη φτερωτή που έδινε την κίνηση στους αλευρομύλους.

Εμείς φυσικά τους χρησιμοποιούσαμε κάπως σαν πσίνες da έλεγα παρόλες τις προτροπές των μεγαλύτερων μας για τον μεγάλο κίνδυνο που διατρέχαμε. Μπορούσε δηλαδή να μείνει κάποιος τον πάτο γιατί εκεί που το νερό έβγαινε με πίεση λειτουργούσε σαν ρουφήχτρα που λογικό ήταν να τραβήξει κάποιον και να τον σφηνώσει στο στόμιο. Και εδώ οι Άγγλοι καθώς και διάφοροι επισκέπτες που έρχονταν στο κέντρο μάς έκαναν να είμαστε «σκλαβάκια.» Μας έριχναν νομίσματα στον λάκκο και χωρίς να αντιλαμβανόμαστε τον κίνδυνο βουτούσαμε να τα πιάσουμε από το βάθος.

Είναι φορές που κάποιος από μας τους «δύτες» βγάζαμε σωστό μεροκάματο. Θυμάμαι κάποτε που κατάφερα μετά από απανωτές βουτιές να μαζέψω ένα-ένα κάπου είκοσι γρόσια που ήτανε σχεδόν το μεροκάματο ενός εργάτη. Λίγο έμεινε μια φορά να μείνω στον πάτο... το μισό σελίνι που μας έριξε ένας Άγγλος στρατιώτης ήταν για όλους μας μεγάλη πρόκληση. Ήταν σε πολύ μεγάλο βάθος και χρειαζόταν πολύ μεγάλη αντοχή στην αναπνοή να το βγάλουμε. Ευτυχώς το νερό που μπήκε στα πνευμόνια μου κατά την ανάδυση δεν ήταν αρκετό να με στείλει στον άλλο κόσμο... μόλις που με προλάβανε... άσε που τελικά το νόμισμα το κέρδισε άλλος.

Η πραγματικότητα ήταν πως τέτοιες ριψοκίνδυνες καταδύσεις είχαμε πολύ συχνά όμως ούτε που τις λογαριάζαμε. Η αλήθεια δεν το κάναμε μόνο για τα λεφτά... ήταν και θέμα συναγωνισμού da έλεγα... κάτι περίπου σαν κολυμβητικοί αγώνες!

1. Απόσπασμα από το βιβλίο του, «Το Διάβα της ζωής μου», σ. 12.